

Sygn. akt I C 174/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Rozmus
Protokolant:	stażysta Katarzyna Piecuch

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2019 r. w Rybniku

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko S. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo
2. zasądza od powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego S. B. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt: I C 174/19

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 16 maja 2019 r.

Powódka (...) Sp. z o. o. w W. 17 sierpnia 2018 r. wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego S. B. 3086,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 sierpnia 2018 roku oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, iż zawarła z pozwanym umowy pożyczki za pośrednictwem portalu internetowego, na podstawie której ten ostatni otrzymał określoną kwotę i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu. Wskazał, że pierwsza pożyczka została zawarta 18 września 2017 roku na kwotę 1.700 zł na okres trzydziestu pięciu dni z terminem zwrotu do dnia 23 października 2017 roku. Druga pożyczka została zawarta z dniem 27 października 2017 roku, gdzie całkowita kwota do spłaty wyniosła 2.811,75 zł.

Postanowieniem z 13 września 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Rybniku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku 3 stycznia 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt I Nc 4856/18 uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa. Podniósł, że roszczenie jest nienależne, a powódka nie udokumentowała roszczenia co do wysokości i zasady. Zakwestionował również fakt skutecznego zawarcia umowy pożyczki przez pozwaną oraz otrzymanie jakichkolwiek środków od powódki z tytułu

umowy pożyczki. Podkreślił nadto, że umowa pożyczki nie jest podpisana przez pozwanego, nie ma nigdzie śladu po tym, że pozwany się z nią zapoznał i zaakceptował jej treść. Wskazał nadto, że dokumenty przedłożone przez powódkę w postaci „potwierdzenia przelewu” stanowiły jedynie dokument prywatny wygenerowany na potrzeby procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 18 września 2017 roku powódka sporządziła dokument określony jako „umowa pożyczki numer (...)” wskazując w nim, że udziela pozwanemu kredytu w wysokości 1.700 zł z całkowitą kwotą do spłaty 2.190 zł. Termin spłaty określiła na dzień 23 października 2017 r. Na tej podstawie wygenerowała tabelę, w której określiła dane do przelewu.

Dowód: wydruk z systemu k. 23, regulamin świadczenia usług k. 24-30, wydruk o nazwie umowa pożyczki k. 32, dane do przelewu k. 33, formularz informacyjny k. 34-35, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k. 36-41

Dnia 7 października 2017 r. powódka sporządziła dokument określony jako „umowa pożyczki numer (...)” wskazując w niej, że udziela pozwanemu kredytu w wysokości 2.191,95 zł z całkowitą kwotą do spłaty 22.811,75 zł. Powódka określiła, że spłata nastąpi w dwóch ratach. Spłata pierwszej raty miała być dokonana przez pozwanego 27 października 2017 roku, natomiast spłata drugiej raty 26 listopada 2017 roku.

Dowód: wydruk o nazwie umowa pożyczki k. 42, regulamin świadczenia usług k. 24-30, formularz informacyjny k. 34-35, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k. 36-41

Domniemane pożyczki z dnia 18 września 2017 r. oraz z dnia 7 października 2017 r. miały zostać zawarte w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przez powoda w oparciu o platformę pożyczkową pod adresem (...)pl. (...) świadczenia usług drogą elektroniczną powódki określał, że pożyczkobiorca obowiązany był do zarejestrowania się na stronie internetowej powódki i złożenia wniosku o udzielenie pożyczki. Pożyczka była udzielana na odległość.

Dowód: regulamin świadczenia usług k. 24-30,

Pismem z dnia 27 grudnia 2017 roku powódka wezwała do zapłaty pozwanego, wskazując, że posiada niespłacone zobowiązanie w kwocie 2.848,77 zł z tytułu umowy pożyczki numer (...).

Dowód: wezwanie k. 43

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody uznając je za wiarygodne co do faktu ich istnienia w określonej treści. Z uwagi na to, że nie były one podpisane, a pozwany kwestionował, by stanowiły one dowód zawarcia umowy, nie mogło wobec nich znaleźć zastosowanie domniemanie z art. 245 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zważył przy tym, iż stanowiąca podstawę żądania rzekoma umowa kwalifikuje się jako umowa o kredyt konsumencki, zawierana przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość. W takim przypadku obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostaje spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem internetu np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych pomiędzy pożyczkodawcą i konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej konsumentowi m.in. poprzez możliwość wydruku. Nie dotyczy to jednak pełnomocnictwa.

Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga jednak wymiany zgodnych oświadczeń woli obu stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się on zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy (art. 720 k.c.). Takiego oświadczenia woli pozwanego nie da się wywieść z przedłożonych do sprawy dokumentów. W szczególności brak jest dowodów, które wskazywałyby na skuteczność udzielenia przez pozwaną pełnomocnictwa do zawarcia umowy przez pracownika powódki E. O..

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdza stanowisko pozwanego, iż strona powodowa nie wykazała zasadności roszczenia dochodzonego pozwem. Wskazać nadto należy, iż pozwany nie potwierdził w żaden sposób rejestracji na stronie internetowej. Samo wygenerowanie formularza z określonymi kwotami oraz warunkami umowy nie stanowiło faktu, że w istocie doszło do jej sfinalizowania. Tym samym Sąd nie miał możliwości ustalenia, czy pozwany zaakceptował warunki pożyczki wynikające z umowy. Nadto, jak trafnie podniósł w sprzeciwie pozwany, sam dokument określony jako umowa w § 4 wyraźnie wskazywał, jakie należy podjąć czynności, by skutecznie zarejestrować się w systemie i zawrzeć umowę. Powódka nie przedstawiła dowodów, by pozwany takie czynności podjął.

Tymczasem zgodnie z treścią art. 6 k.c. powódka zobowiązana była do przedstawienia dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Powołany przepis nakłada na stronę powodową, jako wywodzącą ze swych twierdzeń skutki prawne obowiązek wykazania swoich racji. Przepis art. 232 k.p.c. normuje natomiast jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontrydiktoryjności. W myśl tej zasady przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału dowodowego należy do stron, do sądu należy zaś jedynie ocena tego materiału i wydanie na jej podstawie rozstrzygnięcia. Zasada ta oznacza odstępianie od odpowiedzialności sądu orzekającego za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. To właśnie na stronach spoczywa obowiązek przytaczania dowodów na poparcie swych twierdzeń, a zatem jeśli bezczynność strony w zakresie inicjatywy dowodowej nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, w szczególności strona nie jest nieporadna, ani nie napotyka trudnych do przezwyciężenia przeszkód, to musi się liczyć z groźbą ujemnych dla niej skutków związanych z brakiem wykazania faktów, na które się powołuje. Oczywiście zasada ta nie wyłącza możliwości dopuszczenia przez Sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez strony, zastrzega jednak takie uprawnienie do wyjątkowych wypadków, nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu jej obowiązków, w szczególności jeśli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Generalnie jednak Sąd nie ma możliwości zarządzania dochodzeń w celu poszukiwania dowodów niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w ślad za tym nie ma obowiązku poszukiwania takich dowodów. Działanie sądu w takiej sytuacji z urzędu, zgodnie z utrwalonym w tej mierze orzecznictwem, mogłoby prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku równego traktowania stron.

Przedstawione przez powódkę dokumenty stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych. Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie, kserokopia dokumentu niepoświadczona za zgodność z oryginałem w sposób wskazany art. 129 § 2 k.p.c., nie ma zatem mocy dowodowej i nie może stanowić podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych (tak m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 marca 2018 r., sygn. V ACa 277/17, Lex nr 2473752, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 maja 2014 r., I ACa 80/14, Lex nr 1477022). W przedmiotowej sprawie mimo zakwestionowania zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego, strona powodowa nie przedłożyła stosownego dokumentu, który by to zdarzenie potwierdzał. Tym większe są wątpliwości Sądu co do prawdziwości tych kopii, że profesjonalny pełnomocnik część przedłożonych kopii poświadczył za zgodność z oryginałem, a części nie. Dlatego zgodnie z treścią art. 6 i 232 k.p.c. uznano tę okoliczność za nieudowodnioną.

Podsumowując należy stwierdzić, że powódka nie wykazała, że pozwany zwrócił się do powódki o udzielenie pożyczki a nadto, że zgodził się na jej warunki.

Z podanych przyczyn Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając je od strony przegranej – strony powodowej na rzecz pozwanego. Na koszty te złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.